

Thử Thách Tráng Sinh

Bảo Trâm-Gà Rù

Huy hiệu Hướng Đạo: VIỆT NAM, NAM VÀ NỮ HƯỚNG ĐẠO VN, THẾ GIỚI

Tuổi trẻ thích nhất là được đi cắm trại ngoài trời. Thời học tiểu học, khi tham gia Gia Đình Phật Tử, tôi cũng từng cắm trại, nhưng lúc đó là ban Đồng Ấu, nên chưa học được nhiều thứ như Ấu Sinh và Thiếu Sinh Hướng Đạo. Hết tiểu học, tôi chuyển vào Sài Gòn sống tới năm 20 tuổi mới trở về Huế học lớp Đệ Nhất, đây là thời gian tôi được tham gia Hướng Đạo, qua sự giới thiệu, hướng dẫn vào Tráng Đoàn của người chú bà con; chú tuy vai vế ngang hàng với ba tôi nhưng lại là người bạn của tôi. Sau khi được một Trưởng thuộc Liên Đoàn Bạch Đằng giới thiệu thì tôi được vị Trưởng Tráng tạm chấp nhận và cho tôi biết:

- Anh không tham gia Hướng Đạo từ nhỏ, chưa trải qua giai đoạn Thiếu Sinh, nên Đoàn sẽ tổ chức một đêm thử thách xem anh có đủ thông minh và gan dạ để sinh hoạt Hướng Đạo hay không?"

Trưởng ấy chỉ nói thế, nhưng không nói chi tiết là thử thách thế nào.

Một hôm, nhân có tôi và hai người nữa được thử thách, Đoàn đã tổ chức một trại đêm để chúng tôi được tham gia. Đó là lần đầu tiên tôi thực sự cắm trại trong rừng. (vào rừng đối với tôi là chuyện bình thường vì tôi đã từng một mình vào rừng đi săn với cái ná bắn chim, bắn rơi trái nhãn trên cao mà trái không hư, vì chỉ nhắm bắn trúng cuống chứ không trúng trái nhãn, lúc đó tôi đã có đai đen Nhu Đạo rồi)

Đêm ấy, tôi được ngủ chung với 2 bạn mới trong một cái lều do Thiếu Sinh dựng cho, cả ba chúng tôi còn lúng túng chưa biết cách dựng lều cho an toàn với mưa gió nên chỉ loay hoay làm thợ vịn thôi. Nửa đêm, tôi đang ngủ ngon lành trong lều thì bỗng nhiên bị dựng dậy, bị bịt miệng và mắt, không khác gì bị bắt cóc và ai đó đã nói nhỏ bên tai tôi là:

- Bắt đầu sự thử thách, anh theo chúng tôi hí.

Thế là hai người xốc nách tôi đưa vào rừng, họ cho tôi dựng nhẹ từng cây to, để biết là đang ở trong rừng nhiều cây. Rồi bỗng nhiên cả hai hô to:

- Chạy!

Và họ chạy nhanh thoăn thoắt, ban đầu tôi sợ dựng đầu vào cây, nhưng tôi biết là đang bị thử thách nên tôi nghĩ, nếu hai người hai bên dìu mình mà vẫn chạy nhanh được, thì tôi cũng chạy được như thế. Phải thú thật là nhờ có đai đen Nhu Đạo nên tôi không sợ, nhưng mà lúc chạy quá nhanh trong đêm đen giữa rừng tim tôi cũng đập mạnh vì cứ sợ lỡ dựng vào thân cây nào đó thì có mà bể đầu. Đôi khi nhào xuống hố thì hai người nhắc bóng tôi lên mà nhào, tôi cũng nhào theo mà không hốt hoảng chút nào vì ý y với Nhu Đạo thì nhào đầu là chuyện thường; thế rồi đang chạy ngon trớn bỗng nhiên cả hai Trưởng đứng lại làm tôi cũng phải đứng theo; họ bảo tôi đưa chân tới trước xem sao, tôi rà chân tới trước thì không có mặt đất để đặt chân mà chỉ là một khoảng trống làm tôi hụt hẫng suýt té. Một người cho biết:

- Trước mắt là cái hố hơi sâu, chừng bằng chiều cao của chúng ta. Anh phải cùng chúng tôi nhảy xuống!
Có dám không?

Đương nhiên là tôi dám, vì 3 người cùng nhảy xuống mà. Thế là cả ba đồng bộ nhảy, tôi thầm nghĩ một cách trẻ con háo thắng rằng tôi nhảy còn gọn gàng hơn họ. Sau đó lại là màn chạy tiếp, rồi chợt đứng lại vì trước mắt có thú dữ, phải giữ hoàn toàn im lặng với hơi thở rất thấp; rồi leo cây, lội suối.v.v... cả mấy tiếng đồng hồ.

Khi đã mệt dừ, hai Trưởng bảo tôi đứng chờ, tôi đứng yên, chờ một chút rồi... hai chút rồi... lâu lắc mà không thấy có thêm hướng dẫn gì, tôi lên tiếng hỏi nhiều lần nhưng không ai trả lời (họ đã âm thầm bỏ đi đâu từ lúc nào mà không nói gì). Tôi thử mò mẫm đi qua rồi đi lại nhiều lần thì hiểu ra là chẳng còn ai bên mình nữa nên tôi mở khăn che mắt ra và tự tìm đường đi về lều. Những chi tiết khác còn lại về sự thử thách ấy tôi không còn nhớ rõ nữa nhưng luôn nhớ là rất thú vị và đáng nhớ trong đời vì tôi đã đạt được kết quả, trong khi hai người

bạn cùng bị thử thách kia thì một người không dám chạy mà cũng không dám nhảy xuống hồ; một người thì khi bị bỏ rơi, cứ đứng tại chỗ mà không dám mở khăn nên bị xem như rút mực này.

Sau đó cả ba chúng tôi được mô tả lại cảnh vừa rồi, được giải thích và được hỏi:

- Theo Hướng Đạo có những pha nguy hiểm vậy đó, vì vào Hướng Đạo nhất là vào ngành Tráng, là xem như người lớn...

(Lẽ dĩ nhiên tôi trên 20 tuổi thì đã quá lớn rồi)

- Người lớn thì không phải tham gia Hướng Đạo để chỉ vui chơi mà còn để giúp người, đôi khi phải hy sinh để giúp người trong cơn hoạn nạn. Vậy các anh có muốn và có còn dám tham gia không?

Ba cái miệng cùng cương quyết trả lời cùng một lúc:

- Dám!

Thế là cả ba đều được tham gia.

Tôi chưa được vào rừng để có tên rừng, nhưng tôi chứng kiến 4 trưởng Tráng Sinh thực hành buổi lên rừng. Tôi đã trộm nghĩ một cách hơi tự tin quá đáng và đơn giản rằng chắc tôi dư sức hơn mấy anh đó, vì tôi là dân lợi rừng mà. Trộm nghĩ thế cho oai thôi chứ ai mà biết Chúa Sơn Lâm một khi đã biết cái anh chàng Tráng Sinh này đã có đai đen Nhu Đạo thì sẽ bày trò "lớn" chi để thử thách xem "Đai Đen" này ngon lành cỡ nào, có đen... đũi không?

Tôi cũng được tham gia một lần Họp Bạn của Liên Đoàn Hướng Đạo Thừa Thiên Huế và chơi Trò Chơi Lớn thật ý nghĩa.

*

Lúc thực sự đã là Tráng Sinh Hướng Đạo, chúng tôi từng đi cứu giúp nhiều nơi: từ cháy nhà, lụt lội..., nhiều nhất là những làng xóm bị Việt Cộng pháo kích. Chúng tôi đã sát cánh cùng các Quân Nhân QLVNCH dọn dẹp, làm lại nhà cửa... và biết bao việc có ích đã từng thực hiện. Tuy tôi tham gia Hướng Đạo chỉ được một năm, nhưng tôi có cơ hội giúp ích như thế cả chục lần, được học nhiều về các kỹ năng Hướng Đạo để biết cách tự lực cánh sinh và học làm người sao cho xứng đáng là con người nhân bản. Dù một năm thôi, nhưng là một năm rất ý nghĩa trong cuộc đời của tôi, nay nhớ lại kể hoài không hết.

Sau này tôi đi lính, khi làm bảng Trắc Nghiệm Khả Năng, tôi trả lời đúng 99/100 những câu hỏi cơ bản về nhận diện và theo dõi của ngành Tình Báo, mà bản thân tôi tin chắc chắn là nhờ vào chuyên môn của Hướng Đạo và Nhu Đạo đã đào tạo tôi có nhiều kỹ năng biến ứng lanh lợi, trở thành một công dân tốt biết dẫn thân phụng sự lợi ích cho xã hội.

Viết lại những kỷ niệm này, tôi biết lỗi và xin lỗi Tráng Trưởng và hai Tráng Phó (phụ tá Tráng Trưởng) của Tráng Đoàn Bạch Đằng ở Huế vì lâu quá, tuổi già đã mang đi trí nhớ, tôi không còn nhớ tên của cả ba Trưởng nữa rồi). Đó là thời kỳ năm 1965-1966, có một cậu Bảo Trâm được tham gia Hướng Đạo nhờ Trưởng Vĩnh Phó-Voi Trịnh Trọng giới thiệu.

Bảo Trâm-Gà Rù